

Albert Pla: «Em pensava que em moriria als trenta anys»

«Tinc la sort que la gent té por d'acostar-se a mi», diu el cantant

"Soc en Quim del raïm!" M'ho diu el taxista que em porta a casa de l'Albert Pla. Per arribar-hi ens endinsem per un camí estret envoltat de roures altíssims. La finestra toca algunes fulles. Hi ha corbes. Ha d'anar a poc a poc, si no vol que una de les pedres grosses ens enviï a la lluna. De fet, em fa la impressió que estic viatjant cap a una altra dimensió. Arribem. I d'una casa més aviat de pagès envoltada de bosc surt l'Albert Pla i uns quants gossos tranquils, que m'oloren i passen de mi. Quedo amb el taxista que li pagaré de tornada, perquè aquí no hi ha cobertura per pagar amb targeta, i l'Albert diu que em durà ell en cotxe a l'estació, i llavors ja el trobaré allà. Entro a casa seva. I anem al menjador i, no sé com, li explico les bestieses que vaig fer quan vaig viatjar sola a Irlanda aquest agost. Diu que potser li agradaria anar-hi amb la seva família uns mesos. "Vols algo per menjar? Una torrada? No em costa res de res, eh?". A la nevera hi ha una recepta de "Crepes súper especials". La seva parella fa música en una altra habitació. Seiem a la taula on deuen esmorzar i dinar i sopar ells i els dos fills, de qui no en voldrà parlar durant l'entrevista -i tampoc cal-. Si tothom feia cara de por quan li deia que avui venia aquí, jo més aviat estic tranquil·la i contenta. Estic davant d'un home amabilíssim amb qui tindrè una conversa de més d'una hora i a qui, per cert, trobareu a l'espectacle *Miedo* (<https://www.barts.cat/ca/e-886/ALBERT-PLA>) que fa del 10 al 20 d'octubre a la Sala Barts.

Aquesta secció està feta amb la col·laboració del celler **Jané Ventura** (<http://janeventura.com/?lang=es>) del Vendrell.

Foto promocional

Com eres quan eres un nen?

Era un nen normal i corrent.

Sí?

Em sembla que sí.

T'agradava anar a l'escola?

Sí. La meua infància la recordo quan vaig començar primària, que la vaig fer en una escola de nedadors.

De nedadors?

Sí. Allà al Club Natació Sabadell. Era molt divertit perquè anàvem a l'escola però nedàvem tot el dia. Entraves a les 9.00, anaves a la piscina fins a les 11.00, pujaves a dalt i et feien les classes, i tornaves a baixar a la piscina.

I cada dia nedaves?

Cada dia. I després el dissabte agafaves l'autocar i anaves a Madrid, a Holanda, a Manresa. A la classe érem cinc o sis.

Devia ser una escola bastant diferent.

Era l'escola del Club Natació Sabadell, que sempre ha tingut molta tradició de nedadors, de fet, ara ho han professionalitzat. Era com una escola d'alt rendiment.

T'agrada fer esport?

No. Però en vaig fer molt. La meua vida era nedar.

Millor això que aquelles escoles tan rígides.

Sí, era una escola superrelaxada. Acadèmicament era fàcil, el professor no tenia grans llios perquè es complís el que tocava: m'imagino que ensenyar a sumar a cinc deu ser més fàcil que a trenta. Eren profes macos i al final tota la vida he fet el mateix, perquè des dels nou anys que el cap de setmana me n'anava a Vigo al *campeonato de España* o a la trobada de no sé què. Viatjava molt i et trobaves amb les nenes d'Alcanar i de Madrid i de Galícia i era una colla d'amics i era bastant xulo. I després això dels intercanvis: et passaves quinze dies entrenant o fent competicions al Club d'Amsterdam i vivint a casa d'un nen.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=Ny7v_iGEybw

A què t'agradava jugar quan eres petit?

Recordo del poble jugar, córrer. Recordo un joguet amb què vaig jugar molt: eren uns sobres de soldadets petitonets de plàstic i m'agradava molt perquè era una joguina que te la podies comprar tu, era com una txutxe. Anaves a la botiga, et compraves un sobre d'americanos, árabes, alemanes, francesos. Llavors tenia un súper exèrcit. Eren centenars de soldats. Recordo molt la imatge de quan els matava a tots: posava el nas a la taula [ho fa i bufa] i feies aquell soroll del vent quan estaven tots morts.

Recordes alguna cançó en especial que t'agradés?

Sí, les ranxeres, els boleros.

Algun concret?

Los Panchos, la María Dolores Padrera. Em segueixen agradant molt.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=a5tclF8PXTY>

De petit tenies alguna por que recordis més viva?

No no en recordo cap en especial. Em feien angúnia els insectes. Suposo que cada persona té un animal, no?

Sí, jo els ratolins i els hámsters.

Sí, hi ha els de les serps, de les aranyes...

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-kSaiBlIzsw>

A Miedo <https://www.barts.cat/ca/e-886/ALBERT-PLA> **Hi ha nens a qui els fa por els seus pares. I si ho mires amb ulls de petit, és normal: veus un home de dos metres cridant-te: inútil! Siempre tocando los cojones!**

Dos metres, no: tres i mig! I amenaçant-te. A més a més, és el teu protector i, a més a més, té la raó.

Un nen podria dir: escolta, jo no t'he demanat que em tinguis com a fill.

Que es fotin, també.

Els nens o els grans?

Els nens. També em fa gràcia que a la vida tot hagi d'anar bé, no? *Yo es que quiero ser feliz*. Ser feliç em sembla una tonteria. No ho seràs mai de feliç: la vida és això, hi ha moments de tristesa i moments de reflexió i de dubte i què vol dir que vols ser feliç? Quina merda d'objectiu és?

Però ho veus a tot arreu: "La felicidad es no tener miedo", "La felicidad..."

Sí, és l'objectiu de tothom: *Quiero ser feliz*. Fes-te una lobotomia! La felicitat no em sembla un objectiu.

Quin sí que ho és?

No ser infeliç. No hi he pensat mai, o hi he pensat tantes vegades que la meva opinió sobre aquest tema va variant, no és una constant.

Millor. Procurem que els nens, i fins i tot els adults, no es trenquin, que no es facin mal, que estiguem sempre contents. Com veus aquest món de cotó fluix rosa?

Irreal. L'altre dia vaig estar a la tele [FAQS] i hi havia unes xavales que van sortir a parlar del canvi climàtic, dient que només tenien disset anys. Hosti, als disset anys els Beatles feien cançons.

Amb disset anys es veuen més joves del que són?

Sí, és una trampa que els grans els hi fan als petits: tens disset anys i encara et sembla que la

teva vida començarà demà. És més, conec gent amb quaranta anys que encara es pensa que la seva vida començarà demà.

Què vols dir?

Que als disset anys hauries d'anar a una central nuclear i cremar-la i que exploti. Has d'estar arreglant el món. És el teu moment, encara que els grans et diguin que t'esperis per votar, per tenir una feina, per tenir diners, per protestar. Les nenes aquestes diuen: jo què faig aquí amb disset anys protestant? I què vols que et digui? Qui ho ha de fer, el teu papa? Ho has de fer tu. Els grans haurien d'apartar-se.

Vist així és bèstia.

Hòstia tia, Pink Floyd feia totes les cançons i quasi tots els escriptors o aquests polítics de l'antiguitat tenien vint, vint-i-cinc anys.

Si els van frenant, hi ha el perill d'adormir-los.

Tampoc és un convenciment absolut, però em sembla que està passant això: és un món d'avis que van dient *mi experiencia*: no et fa més savi haver crescut amb el Franco, haver viscut una dictadura, un govern d'esquerres i un de dretes.

Val la pena retirar-te més que elevar-te a tu mateix?

No ho sé. Que facin el que vulguin. Bé, fem el que vulguem, perquè jo també soc un vell. Però crec que sí, que els joves haurien de dir: *desobediència civil? vale, desobediència civil*. La dels adults? La de no anirem a treballar de nou a onze i el dia 20 de setembre no portarem els nens a l'escola? No: Gandhi quan feia desobediència civil era: no aniré a currar, no portaré el meu fill a l'escola, i a més a més, la més bona, que crec que és la que els catalans haurien de fer: deixar de pagar impostos. Aquesta és la clau. Et quedes tancat a casa i podeu fotre el que us surti dels pebrots que jo em quedo aquí tancat. I més ara que estàs comunicat per internet és deliciós. De fet, és el que fa la gent: estar tancada a casa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=uyv1-uVsK7o>

L'altre dia, el Jaume Sisa

(<https://www.catorze.cat/noticia/13020/jaume/sisa/soc/partidari/melancolia/decadencia>) em va dir que no serem independents perquè la gent no està disposada ni a jugar-se la pell ni els diners. Que si diguéssim anem a estripar els DNIs a plaça Espanya, hi hauria qui diria: no, perquè hauré de demanar festa a la feina; no, perquè el necessitaré per a uns documents.

Sí sí, està clar. Si per tu desobediència civil és el dia 22 organitzem-nos i només hi haurà els serveis mínims... No, no: pares el tren, pares els aeroports, no vas a treballar i deixes de pagar a l'estat que consideres que et reprimeix. I a partir d'aquí es comença a parlar. Això si tens realment una majoria per fer-ho, si tens un pes social. Si sou quatre penjats, no. Però si realment tothom està tan convençut, s'han de prendre mesures, oi?

Estem molt convençuts pel Twitter: és un convenciment d'opinió més que d'acció.

Sí, clar: *están ardiendo las redes*. Tu has vist algun incendi? Hi ha ties d'aquestes que surten a Telecinco que també *arden las redes cada día*. No es crema ningú. Maten a mil estudiants a Bangladesh i: *estoy indignado con los de... cómo se escribe Bangladesh?* Tothom està amb els estudiants de Bangladesh. Ara dic Bangladesh però... a Bangladesh els hi van bé les coses?

I veus els opinadors: estic molt preocupat per això.

Clar que estàs preocupat, perquè demà tens una altra tertúlia i si deixen de passar coses, t'has quedat sense feina.

És un "estic preocupat pels altres i, al mateix temps, són els altres, i no jo, els qui m'han de solucionar la vida".

Hi ha una cosa social, que a Europa tots els països ho tenen, però a Espanya més, que és creure que l'estat és el papa i la mama: ell m'ha de curar, m'ha d'educar, m'ha de tirar la *basura*, m'ha de cuidar el bosc, m'ha de tenir les ciutats netes. I l'estat no és el teu pare: ets tu l'estat, qui el fa funcionar. I aquí a Espanya, com que tenim aquesta educació borbònica amanida amb franquisme i amb quatre o cinc dictadors pel mig, té molt de poder: hòstia, l'estat encara te'l mires com algú a qui li has de tenir un respecte, que hi ha uns protocols i unes normes que et posen i has de seguir. Que dius: soc lliure però em poses tantes normes! No comencis per parlar de la llibertat, comença per no parlar de les normes i després parlem a veure fins on puc arribar. Però la gent és una mica així.

Potser caldria aprendre a ser independents cadascú.

També els mails, la comunicació, tota l'orquestra d'informació, cada cop arriba més a la gent. Crec que als anys 30 un 80 per cent era la teva vida i un 20 per cent l'ocupaves al que és social, i ara sembla molt més invasiu. Tot el dia n'estàs pendent, cada moviment que fas, cada vegada que et lledes i escoltes la ràdio.

Estàs o atontat o saturat.

Et preocupes pel que després no és important, per què: com es deia el ministre d'interior quan et vas fer el primer petó amb un noi?

No ho sé.

Ni hi dones la mínima importància. El passat polític és tan irrellevant, i en canvi el present és superintens, ho vius d'una manera com si fos la teva vida.

Et xucla la vida.

Sí, i a més a més, et treu forces pel futur.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=03jpkViYk0E>

Fins als vint-i-dos anys què feies en aquella fàbrica tèxtil?

Treballar.

En concret?

Ah, de tot! Vaig començar als setze anys empaquetant i els últims temps era el que tallava.

Era de jerseis?

De *prêt-à-porter*, moda de temporada. El que veus a les botigues: *este año se llevará el azul*.

Estaves allà tallant?

Poses moltes peces, una sobre l'altra una sobre l'altra, fins que en queden dues-centes i talles la butxaca, dibuixes els pantalons, la bragueta, el camal. I el talles. I el portes a cosir.

Quan eres petit o jove tenies alguna idea del que t'agradaria ser de gran?

No. No hi pensava gaire. De petit imaginava que nedaria sempre i de més gran em pensava que seguiria tallant roba sempre.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=HZT98H2rP_E

I un amic teu et presenta les cançons en un concurs i, de cop, passes al que se'n diu la fama. Com ho vas viure?

Ho vaig viure amb intensitat. Em va canviar molt la vida. Jo era una persona que soc fill de vídua. I llavors treballava.

El teu pare es va morir quan eres petit?

Sí, em vaig posar a treballar als setze anys perquè tampoc és que fos un gran estudiant, però ja no em podia plantejar que em passaria cinc anys a la universitat. A més a més, abans feia la mili: no podia estar fins als vint-i-cinc anys estudiant.

Tens germans?

Tinc tres germanes. Mai m'havia imaginat ser milionari, era una persona que treballava i que quan deixava de treballar feia cançons o m'ho passava bé, però no tenia objectius d'aquests.

El teu pare es va morir quan tu eres molt petit?

Quan jo tenia deu anys.

I l'ego? T'hi has enganxat a això de mireu-me tots? O te'n rius?

M'ho miro i me'n ric. Quan vaig començar a cantar les cançons que jo cantava ja ho veia que de deu que escoltaven tots reien, no agradava. No em feien cas els col·legues. I llavors tampoc havia cantat mai. Un dia vaig anar a Jaén i l'endemà ja era professional. Em va semblar molt bé. La gent quan comença a cantar fa cançons del que li agrada, a mi m'inspiraven les coses que no m'agradaven: això no ho diguis així. Era un joc: dir coses que cap cantant s'atreveria a dir, o rient imaginant com el Lluís Llach podia cantar el *Tens paper de vâter enganxat al cul*. Sempre havia escrit, sempre se m'havien ocorregut coses que no em portaven enlloc. Quan vaig començar a cantar vaig dir: és genial! Ja tinc un lloc on canalitzar tots aquests disbarats. I segueixo igual, perquè sempre penso tonteries o coses que em sorprenen a mi mateix i després les faig i són inevitables, venen de l'avorriment.

És divertit, no?

No em costa gens. I sortir a l'escenari he vist que a tothom li costa molt i a mi em costa molt poc, saps? Tenen por, nervis, i crec que és complex de superioritat: hosti, tens el teatre ple, et venen a veure a tu i estàs nerviós de què?

Creure't massa important.

Sí, calma't. Fas un Shakespeare que l'han fet 25.000 tios abans, no et moriràs d'aquesta. Quan vaig al teatre m'assec allà i vaig a flipar. Si el tio em comença a torçar la bola, me'n vaig. És el pitjor que pot passar en un teatre.

Què vols dir?

Si no m'agrada gens el que m'està proposant. En principi la predisposició la tinc bona. I crec que el públic hi va sempre amb bona intenció, no va a dir *vaya merda*, sinó a veure si m'agrada, si surto d'aquí i m'ha passat algo xulo.

Tu no t'has cregut que ets molt important?

No. Jo això no, mai. Bueno, em fa gràcia que vagis a Barcelona i facis vuit dies i vingui gent a veure't. Que vagis a Buenos Aires i hi hagi gent. Eternament agraït. No ho entenc. Perquè ja et dic, quan pujo a l'escenari no tinc cap *subidón* especial i quan en baixo, tampoc: vaig a fer una cervesa amb qui m'ha vingut a veure i tan ample. No considero que hagi passat res extraordinari.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=K8N60YLFLHA>

Com és el teu dia a dia aquí?

Doncs res. Acompanyem els nens al col·le i em poso aquí [un ordinador que hi ha en un racó del menjador], és el meu estudi de gravació. I a la cuina ara estic fent les verdures. O cuidar el jardí.

Tens un hort?

Sí, cuides una mica lo de fora.

A Miedo (<https://www.barts.cat/ca/e-886/ALBERT-PI>) **Aquí ha una escena en què el retrat del rei et va empetitint i asfixiant i no pots ni moure't. En canvi, aquí pots respirar i estar ample.**

Tampoc és una mesura dramàtica. He vingut aquí per atzar. Sempre m'ha agradat estar tranquil. Soc de Sabadell i anava molt a Guissona, m'hi he criat molts estius i Setmanes Santes i adolescències i Nadals i coses d'aquestes, i quan vaig començar a cantar sí que vaig prendre la decisió: hòstia, per anar de Sabadell a Barcelona que tardo el mateix, me'n vaig anar a viure al Montseny. I sempre m'hi he trobat bé al poble i després, pumpumpum, la vida t'ha portat aquí. Però tampoc ha sigut allò...

D'escapar de la multitud!

Exacte, entre altres coses perquè realment no l'he conegut gaire la multitud, he conegut les ciutats per motius de feina. Però a Barcelona no hi he viscut mai ni en cap ciutat, a part de tres o quatre mesos que hi hagi pogut passar.

A vegades penso que la por és com un virus: em feia por tornar a Irlanda perquè m'havia muntat la pel·lícula que si aniria allà, trobaria un tio amb qui vaig estar. Llavors hi arribes i et passen coses maques i imprevisibles, i penso: quin perill, si hagués fet cas a la por, no hauria viscut això.

Sí, les pors serveixen per moltes coses. En el teu cas podia ser fantasia més que por, no?

Sí, dec barrejar fantasia amb por.

Però és que jo soc un professional de la fantasia, i tu també, no?, pel que es veu. A més a més, al cap d'uns anys em vaig adonar que hi ha una cosa de professió: igual que un tio que fa roba no pot evitar fixar-se en la costura d'aquest vestit o parar-se en un aparador i pensar en aquest teixit i cada cop més tots els seus pensaments van cap a la feina perquè veu pantalons per tot arreu, o igual que els banquers veuen peles per tot arreu, o els futbolistes veuen aquella porteria tot el dia, jo també soc així. Gràcies a la meva feina puc viure d'aquestes tonteries que una altra persona les deixa passar perquè diu no en fotré res d'aquesta tonteria. I en canvi jo la incorpore a la feina. I amb els anys he anat veient que tinc un avantatge sobre els que no ho fan, però estic convençut que hi ha molta més gent que podria dir moltes coses o fer aquesta feina i que no ho fa perquè té la seva energia activada cap a un altre lloc.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=DV0mRWUtXBo>

Quan vaig pel carrer, veig algú i em munto la pel·lícula i començo a riure sola, almenys t'ho passes bé.

No sé què és la felicitat, però la meva vida sempre està molt bé perquè a pesar de totes les desgràcies que t'hagin pogut passar, sempre tinc aquest raconet.

La imaginació et salva.

Em pixo de riure.

Sí?

A vegades m'he pixat literalment de riure.

Què dius!

Sí, aquí davant d'aquest ordinador. La Judit ara està fent una música i hi posarem la lletra i ens pixarem de riure. Et poses content. O se m'ocorre una cosa i ric: hihhi! A tu també et deu passar, no? No sé si és de riure o un atac d'eufòria, però és un *subidón*. En aquesta intimitat teva tu et pixes de riure i encara més imaginant-te quan ho explicaràs als altres.

I portant-ho a l'extrem, així tot és més exagerat.

Clar, sempre, perquè un pensament lineal, una presentació, un nus i un desenllaç, no té cap sentit si al desenllaç no et carregues el nus. Quan penso una cosa sèria, o quan dic: hosti que d'acord estic amb el que he pensat, sempre ho deixo, perquè algun dia no estaré d'acord amb això, i me'n ric jo mateix de tota aquesta cosa solemne: a veure què faràs amb això, tio, perquè no coincideix amb tu.

Fuges de les coses rígides, del jo penso això. Ets més d'ara penso això però potser demà penso una altra cosa.

Sí, és de les coses més molestes de les entrevistes, a vegades dius molts tacs i de vegades parles molt refinadament i de vegades inclús s'equivoquen amb la intenció, però inclús quan més o menys hi estic d'acord, després no hi estic d'acord. Quan em lleigeixo una entrevista i veig les meves respostes penso: no, no hi estic d'acord. He canviat d'idea, ja. Sempre, eh? Com que ara passa molt, que compta més una frase que has dit en una entrevista que haver-te currat *Miedo* (<https://www.barts.cat/ca/e-886/ALBERT-PLA>) i haver fet funcions per un *tubo*. llavors, t'agafa una mica, no de ràbia, però una mica sí de fracàs professional, no? Estic quí disfrutant i carrant-m'ho i que vinguin amb aquesta fe. És un joc inevitable i hi jugues. A més a més, els polítics o els tertulians em semblen ridículs per això: hòstia, ara dius que ets fatxa? Hauràs d'estar tota la vida sent un fatxa, i a més a més omplint-te cada dia de raons per ser un fatxa. I si ets un indepe, cada dia seràs més indepe! Amb lo fàcil que és dir: *de esto que dije ayer, sht, olvidarlo*. El que avui en dia sembla ser una virtut, això de tenir les idees clares, a mi més aviat em sembla un defecte que està portant a la ruïna moltes societats.

Semblen persones posseïdes: jo penso això!!

Sí sí. I també tots els bancs i l'Estat i els partits, tot ha de funcionar així. La constitució aquesta que està tan de moda, també: relaxa't, tio. *Este artículo está mal*, no passa res, en fem un altre o com els anglesos, no facis constitució, què collons és una constitució. Quan les teves ideologies les fas tan públiques, després semblen un cagat si et fas enrere. Però, vamos, cadascú és com és.

Quan dius coses veig que hi ha dos bàndols: els que et diuen que ets lúcid, intel·ligent, i els qui s'ho prenen com un acudit, que no se't prenen gens en sèrio. Com ho vius?

A mi em sembla genial que no se'm prenguin en sèrio. Em sembla collonut. Em preocuparia si algú se'm prengués en sèrio.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=4MXQG8zW70g>

El Gerard Quintana, traient el llibre *Entre el cel i la terra* (<https://www.catorze.cat/noticia/12308/estimar/sense/limits>), deia que tota la vida s'ha sentit un intrús. A tu també t'ha passat?

Sempre. Jo més que ningú. El Gerard encara ho feia bé, però jo de cop vaig aterrar i com a cantant i actor no en tenia ni idea. No sabia agafar un micròfon, no sabia què era un xivato, un monitor. Em sentia molt intrús, i al cap de dos anys de cantar, ja vaig conèixer tots els gitanos i flamenco i clar: ole ole! Però ni puta idea de flamenco. Però després un dia parlant amb el Juanma Bajo Ulloa vaig veure que a tothom li passava. Que no era una cosa meva. Tots som uns farsants i n'hi ha molts que per defensar-se de no sentir-se'n s'autoconvencen que el que diuen els altres "*eres un genio, eres el mejor flamenco, eres un actor de cojones*" és veritat. Si tothom ho diu, s'ho acaben creient. Però m'imagino que és per amagar aquesta sensació de farsa.

Em fa la impressió que fas el que vols, o que procures fer el que vols, i que passes de la gent. Com s'arriba a aconseguir això?

Jo no faig el que vull, faig el que puc. No sabia fer una altra cosa. Em sembla que no sabia fer un *Othello*. Amb *Miedo* faig el que sé fer. Una de les coses que eren difícils en aquest espectacle tant pels pintors com pels qui aplicaven el vídeo com pels qui en feien la música, era que totes les escenes havien de ser fàcils per tothom. Hi havia 3.852 pors, vam fer les fàcils.

Però saps què et vull dir? Que no deus encaixar en tots els ambients, i a vegades costa ser diferent.

Però és que tu mai saps el teu destí, no saps on et portaran els teus actes. Però si ja intentes evitar anar a tertúlies polítiques... He tingut moltes ofertes de: vete a la Sexta o ven aquí i et paguem perquè facis de tertulià i parlis de política, ja que alarmes cada cop que obres la boca. O em diuen: mira, fes aquest paper en una sèrie de TV3 que anirà d'això, o vols fer aquesta obra de teatre, o canta aquesta cançó amb aquest grup, o ves a l'estrena. Tu cada dia tens una estrena. Llavors són maneres de planejar el teu ofici.

T'has de protegir?

Protegir no, és una elecció. Dius: no, a mi em sembla que no. Veig que cadascú és com és i enfoca la seva part pública d'una manera o d'una altra. Després et diuen: hòstia, és que podries guanyar més peles. Ja tinc moltes peles, no? Saps què et vull dir? O sí, però dius igual guanyo moltes peles i després ja en deixo de guanyar. El mateix que les entrevistes: vols dir que em sabré explicar? Igual hi ha una confusió que no puc controlar bé en la meua manera d'exposar-me públicament. Que no vol dir que sempre encertis.

Això que dius que et van dir d'anar a la Sexta perquè sempre diràs algo que la liaràs, fa la impressió que sigui: que diga la bomba y le pagamos.

Per això hi ha els tertulians que hi ha. Si dius segons què ja saps que tens feina. Però és una feina que no sabia fer. T'he posat aquest exemple, però te'n podria dir molts altres: durant cinquanta anys t'arriben moltes coses, tens moltes propostes, i fas coses que després frenes.

També has frenat?

Sí, esclar, la majoria d'espectacles que faig són frenades antigues.

Que no les vas gosar fer fa temps?

No que no he gosat fer, sinó que no podia fer. Perquè quan fas un espectacle, si tu muntas *Miedo*, és un fregat, perquè hi ha molta gent que hi treballa, has de tenir amistat amb el Raül Refree, tens molta amistat amb aquells pintors argentins, has d'haver fet un espectacle abans de vídeo amb aquests tios de mapping, i la Judit ha de tenir tres mesos per poder pensar en això. I dius ara. Pum. I tens moltes coses parades: és més, tens moltes coses parades pel plaer de tenir-les parades.

Que maco, això.

Hi ha cançons que fa set o vuit anys que les estic fent. I no em dona la gana acabar-les perquè quan les acabi se n'aniran del meu cap. I són un pensament recurrent. Penso que a l'edat que tinc, si hagués de treure tot el que tinc a dins i organitzar-ho per espectacles, si compto que cada espectacle són dos anys, ja no arribo a fer-los tots. I això sabent que demà se m'ocurrerà una altra cosa.

Estàs molt estimulat.

És que tampoc tinc res més que fotre. Les tonteries que la gent pensava quan tenia dinou anys les han oblidat, jo, no. Les reciclo, les incorporo. Sí que tenim una dinàmica de cada dos anys, més o menys, fer un espectacle. Ja tinc dues coses pensades per quan acabi *Miedo*, però esclar, tinc tot l'any que ve encara amb *Miedo*. Vull dir que ni de pensament ni de promoció. Perquè ara podria treure un disc amb vuit o nou cançons i podria publicar una novel·la, però com ho explico tot això? Els altres es tornen locus. El meu mànager a vegades m'ha de parar. No, és que aquest any no podem anar a Sevilla, perquè fa cinc anys que hi anem cada any presentant una cosa.

Donen de si les tonteries que vas pensant, eh?

Sí!

Aquesta secció es diu La ventura de viure (<https://www.catorze.cat/grans/temes/1115/ventura/viure>) . Amb els cinquanta-tres anys que tens, què diries que val la pena a la vida?

Estar bé, i estar bé amb els que estàs.

Què t'enamora de les persones?

La seva conversa, suposo. També hi ha una cosa química. Però les persones em cauen malament. La humanitat, com a massa, em tira enrere. En canvi, hi ha persones que em cauen la mar de bé. No odio els humans, però mai tinc cap interès a conèixer ningú. Saps allò? Et presentarem el tal, vols conèixer, t'agradaria fer? No, és que no m'agradaria fer res amb ningú. No tinc ganes de conèixer ningú, més que res perquè sense voler ja coneixes algú. És com allò de la informació.

Fins i tot a casa teva et ve una periodista!

Suposo que és la conversa. I quan se m'acosten: mira, em caus bé. Tinc la sort que la gent té por d'acostar-se a mi. No soc un tio allò que va la gent pel carrer: ei, què tal. Sé que de vegades em miren, però no s'acosten gaire, perquè noto que tenen algo...

Sí, és curiós, quan deia que venia a entrevistar-te em deien: què dius! I pensava: però per què? Ets una persona inofensiva, no estàs amb la metrallera al jardí.

Sí, tinc un tarannà bastant amable. No sé per què, a mi ja em va bé, eh? Igual que a les entrevistes, quan hi ha aquells periodistes que comencen: no sé què preguntar-te. Ja m'hi poso

bé. M'és tan pràctic que la gent pugui entendre que jo digui: sí, no, sí, no. Que si m'ho posen fàcil, que bé, fer-ho així, en comptes de parlar molt, perquè és molt més descansat. Em sembla genial. Va, doncs ja m'hi poso, en aquest paper que vols que tingui de no dir res o amb la calma inquietant. Que còmode i que pràctic.

Com vius el pas del temps? Veure que un dia estàs amb nou anys nedant a la piscina de Sabadell, amb vint a la fàbrica, amb vint-i-dos amb la guitarra, i que ara en tens cinquantes.

Soc dels que es pensava que es moriria als trenta anys.

Ah, sí?

O sigui que em sembla molt bé.

El que ha vingut després dels trenta ha estat un regal?

Sí. Jo i el Quimi Portet som morts de vacances.

Per què pensaves que moriries als trenta?

No ho sé, estava de moda quan jo era jove.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=umVJNU343T8>

Amb les drogues quina relació hi tens?

Ara ja he deixat de tenir-la. Ja fa molts anys que no em drogo.

Res, ni porros?

Algun porro em faig o alguna cerveseta. Però res més lluny de l'alcoholisme. A mi les drogues m'han ajudat força.

A què?

A moltes coses.

A quines en concret?

Depèn del moment de la vida: a crear, a relacionar-me, a relaxar-me...

A estimar?

També, de determinades maneres. A veure coses que no hagués vist d'una altra manera. I també té parts negatives.

Com quines?

La dependència. Relacionar-te només amb qui en pren. Ser només afí a gent que pren la mateixa droga que tu. I després socialment tampoc està ben vist. No ens han educat per disfrutar de la droga, sinó que ens l'han amagat. Per tant, jo almenys a vegades m'he comportat de manera immadura amb les drogues. No les he sabut fer servir bé, quan es poden fer servir per coses collonudes.

Més que prohibir-les potser valdria la pena ensenyar a prendre'n?

Tant me fot. A més a més, ja no me'n recordo i no és un record que vulgui recordar. He vist que hi ha gent que es droga molt perquè ho necessita, hi ha gent que es droga molt i li va molt bé, hi ha gent que es droga molt i li va fatal, i hi ha gent que no es droga i no necessita per res la droga. És una cosa personal, tan personal que a veure qui té collons d'explicar un pujadon de tripi o la sensació que et pot donar la cocaïna. No es pot explicar, i crec que l'error és explicar-ho.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=La0wFKjIH7w>

Aquesta conversa ha estat feta amb la col·laboració del celler **Jané Ventura**.

(<http://janeventura.com/?lang=es>)

(<http://janeventura.com/?lang=es>)